More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

نںڈڙن پارن لاءِ آکاڻيون

ترجمو ۽ سنوار

حبيب سنائي

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

نندڙن ٻارن لاءِ آکاڻيون

فهرست

ابتدائي اکر

1. ياڳ پري

2. جانو ۽ ڦرهي وارو ڪانو

3. ادرڪ ماني وارو نينگر

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ابتدائي ٻہ اکر

دنيا جي سڌريل ملڪن ۾ ننڍڙن صغير ٻارن کي اڍائي ٽن ورهين کان ئي آکاڻيون پڙهي ٻڌايون ويندون آهن، ۽ جڏهن هو پڙهڻ سگهي وڃڻ تہ انهن کي پاڻ پڙهڻ تي هيرايو ويندو آهي. منهنجا پنهنجا ٻار جڏهن ٽن سالن کي پڳا تہ منهنجي دل گهريو تہ کين انهيءَ عمر ۾ ئي ڪتابن سان مانوس ڪرائجي پر افسوس تہ مون کي ڪو سنڌي ۾ ڪو بيڊ ٽائيم ڪهاڻين Bedtime stories وارو ڪتاب نہ مليو. مون تہ انگريزي ڪتابن تان ترجمو ڪري ڪم ڪڍيو آهي، پر ڪيترا سارا شخص ائين نٿا ڪري سگهن. هيءُ ڪتاب جيتوڻيڪ پنجن سالن کان وڏي عمر وارن ٻارن لاءِ آهي پر ان کي بہ بيڊ ٽائيم اسٽوريز ڪتاب طور ڪم آڻي سگهجي ٿو. اميد تہ توهان پنهنجن ابهم ٻارن کي پڙهي ٻڌائيندا ۽ پهرئين ٻي درجي وارن کي پاڻ پڙهڻ لاءِ هرکائيندائو. ڪتابن سان ننڍي لاڪون ئي دوستي انسان تي جيڪي خوشگوار اثر ڇڏي ٿي، سي سيني جي آڏو پڌرا آهن.

حبيب سنائي

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

پاڳ پري

ڪنهن زَماني ۾ ڳالهہ آهي تہ هڪڙي ننڍڙي ڇوڪِري هُوندِي هُئِي. جِنهن جو نالو هو پاڳ پري. هُوءَ پَنهِنجي ماءُ سان گَڏُ هِڪِڙي ٻيلي پَرسان رَهَندِي هُئِي.

هِڪَ ڏِينهَن هِنَ جي ماءُ کيس چيو، "تُنهِنجِي نانِي ٻِيمارُ آهي. تون ڪُجهُ ڪيڪَ کَٽِي وَڃُ ۽ کيس ڏيئِي اَچُ."

هِنَ جي نانِي ٻيلي وِچَ ۾ رَهَندِي هُئِي.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

سو نَنڍِڙِي نِينگِرِي اوڏانهن روانِي ٿِي. هُوءَ جڏهن ٻيلي اندر پهتي، تڏهن اوچتو هڪڙو مڪار ٻَگھڙَ ٽُپُ ڏيئِي ٻاهِرِ آيو ۽ چَيائِين، ”ننڍڙي نينگري، تُنهِنجو نالو ڇا آهي؟“

هِنَ ڏِڄِي پَنهِنجو نالو ٻُڌايو. پوءِ ان مڪار ٻگھڙ پڇيو، ”تُون ڪيڏانهن وِڃِي رَهِي آهين؟“

ياڳ پريءَ وَراڻِيو، ”آئون پَنهِنجي نانِيءَ ڪي ڪيڪ ڏِيڻَ پَئِي وَڃَان.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

اِهو ٻُڍي مَڪارَ ٻَگهَڙُ تَمامُ تِکو ڊوڙي نانِيءَ جي گهَرِ ڏانهُن وِيو. هِنَ دَرَ تي نُکِ نُکِ ڪَئِي تہ نانِيءَ پڇيو، "ڪيرُ آهي؟"

اُنَ تي هِنَ مَڪارَ پَنهِنجو آواز بَدِلائي نَرَمُ ڪَري چَيو، "آئون ياڳ پري آهيان."

نانيءَ چيو، "چڱو، پوءِ يَلي اَندَرِ اچ."

هُو ڊوڙي اندر گهِڙيو ۽ نانيءَ کي کائي ڇڏِيو.

هائو، هُو نانِيءَ کي سَجو ڳِڙڪائي وِيو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

پوءِ مَڪارَ بَگهَڙَ نانِيءَ جي راتِ وارِي ٽوپِي پاتِي، ۽ نانِيءَ جِي عينَڪَ اکِنِ تي چاڙهِي، وَڃِي نانِيءَ جي بِسترِي ۾ وينو.

هاڻي ياڳ پري ٻہ اَچِي نانِيءَ جي گهرِ پهتِي.

هِنَ نانِيءَ جو دَرُ کِڙڪايو ۽ مڪار بگهڙ پڇيو، "ڪير آهي؟"

هِنَ چيو، "آئون ياڳ پري آهيان ۽ مون توهان جي کائڻ لاءِ ڪجھ ڪيڪ آندا آهن."

مڪار بگهڙ نرم آواز ۾ چيو، "مُنهِنجِي مِٺِي اندرِ اَچُ."

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ائين ياڳ پري نانيءَ جي گهر اندر گهڙي. هن بگهڙ کي ئي پنهنجي ناني ڪري سمجهيو. هن پنهنجي نانيءَ جي اکين ڏي نهاري پُڇيو”او نانِي! اوهانجِيُون اکِيُون ڪيڏِيون نہ وَڏِيُون آهِنِ!“

”ان لاءِ تہ توکي چَڱِي نموني ڏِسِي سَگهان، مُنهِنجِي پيارِي!“ مڪار بگهڙ چيو.

پوءِ وري ننڍڙيءَ نينگر نانيءَ ڏي ڏِنو ۽ چَيو، ”او نانِي! اوهان جا ڪَنَ ڪيڏا نہ وڏا آهن!“

”ان ڪري تہ آئون توکي سٺي نموني ٻڌي سگهان، منهنجي پياري!“ مڪار بگهڙ چيو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

وري هڪ دفعو ٻِيهَر ننڍڙيءَ نينگر نانيءَ ڏي نهاريو ۽ چيو، ”او ناني! توهانجا ڏند ڪيڏا نہ وڏا آهن!“

”ان لاءِ تہ توکي سُٺي نَمُوني کائِي سَگهان، منهنجي پياري!“ اهو چئي بگهڙ نينگريءَ کي کائڻ لاءِ بستري تان ٽپ ڏئي لٿو.

پر اُنَ وَقت هڪڙي ڪانيئر بگهڙ جي ڳالهہ ٻڌي ورتي ۽ هُو ڪُهاڙِي ڪُٺي ڊوڙي اندر آيو. اچڻ سان پنهنجي ڪهاڙيءَ سان بگهڙ کي ٻہ اڌ ڪري ڇڏيو. خدا جي قدرت سان ناني اُتان جِيئَرِي نِڪرِي آئِي.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ننڍڙن ٻارن لاءِ آکاڻيون

ان کان پوءِ نانِي بِستري تي وَڃِي ويٺِي ۽ انهن سيني چانهن ۽ ڪيڪ کاڌا.

ائين مڪار بگهڙ جي پڄاڻي ٿي ۽ انهيءَ سان هيءَ ڪهاڻي بہ ختم ٿي.

(آڪسفرڊ پريس ۽ جِنِ ڪمپني جي اشتراڪ سان ڇپايل ڪتاب Once upon a time ۾ ڏنل ڪهاڻي Little Red Ridinghood جو آزاد ترجمو.)

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

جانوءَ ڦرهين وارو ڪانو

ڪنهن زماني جي ڳالهه آهي ته هڪڙو ڇوڪرو هوندو هو. جنهنجو نالو هو جانو.

هڪڙي ڏينهن جانوءَ جي ماءُ هن کي چيو، ”پاڻ ڏاڍا غريب ٿي ويا آهيون. پاڻ وٽ هڪ پئسو به نه بچيو آهي. تون پنهنجي ڳئون ڪاهي وڃي مارڪيٽ ۾ کپائي اچ ته جيئن ٻه ٽي ڏوڪڙ ملي پون.“

جانو ڳئون ڪاهي روانو ٿيو. رستي تي ڪيس هڪ ننڍڙو پوڙهو ماڻهوگڏيو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

انهيءَ ننڍي پوڙهي ماڻهوءَ کيس چيو، ”مون کي اها ڳئون ڏي تہ ان جي بدلي، آئون تو کي جادوءَ وارا ٻج داڻا ڏيان.“

ائين جانوءَ ان کي ڳئون ڏيئي جادو وارا ٻج داڻا ورتا. جڏهن جانو گهر پهتو، تڏهن سندس ماءُ اهو احوال ٻڌي، مٿس ڏاڍي ڪاوڙي ۽ چيائين، ”مون ڳئون پئسن لاءِ ٿي ڪپائي. هي ٻج داڻا ڪهڙي ڪم جا!“

هن انهن جادوئي ٻج داڻن کي دريءَ مان ٻاهر اڇلائي ڇڏيو. ۽ سزا طور جانو کي بکئي پيٽ سمهڻ لاءِ موڪلي ڇڏيو!

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ٻئي ڏينهن صبح جو جانو ننڊ مان سجاڳ ٿي، دريءَ مان ٻاهر نهاريو. هن ڏٺو ته هڪڙو رات وچ ۾ وڏو ٻين اسٽاڪ يعني ڦرهي وارو ڪانو نسري وڃي آسمان تائين رسيو هو.

”مونکي انهيءَ ٻِنِ اسٽاڪ تي چڙهڻ گهرجي.“ جانو دل ۾ چيو.

ائين جانو مٿي چڙهندو ويو، چڙهندو ويو ۽ وڃي چوٽيءَ تي پهتو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ان وڻ جي چوٽيءَ تي جانو کي هڪ ڏگهو رستو ڏسڻ ۾ آيو. ان رستي جي آخر ۾ هن هڪ ديو جو گهر ڏٺو.

”ڏسان تہ هن گهر ۾ ڪير ٿو رهي.“ جانو چيو.

ائين جانو ان ديوَ جي گهر اندر ويو.

ٿوري وقت کان پوءِ ديو ٿوڪاريندو ۽ آوازيندو آيو:

”فِي فِي فو فم! مون کي هڪ ٻار جي رت جي ڌپ پئي اچي، هو مئل هجي يا ڪٽي زنده هجي، آئون هن جي جسم جا هڏا پيهِي ان مان پنهنجي ماني ناهيندس.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

اهو ٻڌي جانو ٻوڙ وغيره رڌڻ واري مشين يعني اوون ۾ لڪي ويو. ۽ ديو ٻه پنهنجي سونَ واري ٿيلهي ساڻ پرسان ئي ويهي رهيو. ٿوري وقت کان پوءِ ديو کي ننڊ اچي ويئي. جانو انهيءَ اوون مان ٻاهر نڪتو.

”مون کي اها سون واري ٿيلهي کڻڻ گهرجي.“ هن چيو.

ائين جانوءَ اها سون واري ٿيلهي کنئي ۽ هيٺ لهي آيو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ان ڪان پوءِ جانو ۽ سندس ماءُ غريب نہ رهيا. اُنهَنِ ان سون مان هڪ ڳئون ورتي ۽ تمام گهڻا ڪاڪا خريد ڪيا.

وري هڪ ڏينهن جانو دل ۾ چيو، "مون کي هڪ ڀيرو وري ان وڻ تي چڙهڻ گهرجي."

ائين هو ان وڻ تي چڙهندو ويو، چڙهندو ويو ۽ وڃي چوٽيءَ تي پهتو. اڳي وانگر هو ڏکهو روڊ لتاڙي ديو جي گهر اندر گهڙيو. ٿوري دير ڪانپوءِ اهو ديو ٿوڪاريندو ۽ آوازيندو آيو:

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

”فِي فِي فو فم! مون کي هڪ ٻار جي رت جي ڌپ پئي اچي. هو جيئرو هجي يا مئل، آئون هن جي جسم جي هَڏين کي پِيهِي ان مان پنهنجي ماني ٺاهيندس.“

جانو هن پيري ٻه اوون ۾ لڪي ويو. پر اهو اڄ گرم لڳو پيو هو! ديو جادوءَ واري ڪُڪِڙِ سميت پرسان ئي ويهي رهيو. هن ڪڪڙ کي چيو، ”بيضو لاهه.“ ۽ جادوئي ڪڪڙ سونو بيضو لاهي ڏنو. جهٽ ۾ ديو سمهي پيو ۽ جانو ٻاهر نڪتو.

”مون کي اها ڪڪڙ کڻڻ کپي.“ جانو چيو.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ائين هن جادوئي ڪڪڙ کي ڪنيو ۽ هيٺ لهندو، لهندو زمين تي اچي پهتو.

هاڻي جانو ۽ سندس ماءُ اجان وڏيڪ شاهوڪار ٿي ويا. جادوئي ڪڪڙ انهن کي سونو بيضو لاهي ڏيندي هئي، جنهن کي وڪڻي، هُو ڪافي ناڻو حاصل ڪندا هئا.

وري هڪ ڏهاڙي جانو دل ۾ چيو، ”مون کي وري ٻه ان وڻ تي چڙهڻ گهرجي.“

ائين هو ان وڻ تي چڙهندو ويو، چڙهندو ويو ۽ نيٺ ان جي چوٽيءَ تي وڃي پهتو. جانو ڏٺو رود

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

لتاڙي، ديو جي گهر اندر ويو. ديو ڦوڪاريندو ۽ آوازيندو آيو:

”في فِي فو فم! مون کي هڪ ٻار جي رت جي ڌپ پئي اچي. هو جيئرو هجي يا مئل، آئون هن جي جسم جي هڏين کي پِيهِي ان مان پنهنجي ماني ٺاهيندس.“

جانو لڪي ويو. اڳي وانگر ديو بہ پرسان ويهي رهيو. هن پيري هن وٽ جادوئي واڄو هو، جنهن راڳ ٿي ڳاتو.

جانو چيو، ”مون کي اهو جادوئي واڄو گهرجي.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

جيئن ئي ديو ننڊ ۾ پيو، جانو اهو واڇو ڪنيو. پر جانو جو هٿ جيئن ان واڇي ۾ پيو ته ان ڳائڻ شروع ڪيو، ”مدد ڪريو! مدد ڪريو!“

ديو جاڳي پيو ۽ جانو پويان ڊوڙڻ لڳو. جانو تڪڙو تڪڙو لهندو ويو ۽ ديو به سندس پويان لڳو آيو. پر جانوءَ هيٺ لهي، جلديءَ ۾ ڪهاڙو ڪنيو ۽ ڪاني کي وڍي وڌو. نتيجي ۾ اهو ديو زمين تي ڪري پيو ۽ مري ويو.

ائين ديو ۽ ڪهاڻي جي پڄاڻي ٿي.

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ننڍڙن ٻارن لاءِ آکاڻيون

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ادرک ماني وارو نينگر

ڪنهن زماني ۾ هڪڙو پوڙهو ماڻهو ۽ هڪڙي پوڙهي عورت رهندا هئا. اهي پهاڙيءَ هيٺان ننڍي پراڻي گهر ۾ رهندا هئا. هو ان گهر ۾ اڪيلا هئا. ڪين ڪو اولاد نہ هو.

هڪڙي ڏينهن پوڙهيءَ مائي پنهنجي مڙس کي چيو، ”آئون ادرک ۽ اٽي مان هڪ ڇوڪرو ناهيان ٿي. ان جي ڪوٽ لاءِ ڪنڊ جو ٿهہ ناهيندس. آئون مصريءَ جي ٽُڪِرَن مان ان جون اکيون ۽ منهن ناهينديس. هڪ

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

وڏي قشمش مان، آئون ان جو نڪ جوڙينديس. آئون اڪروٽن مان هن لاءِ جوتا جوڙيندس.“

ائين پوڙهي عورت ان جي پيرن جون آڱريون ٺاهيون. پوءِ ان جو ٽنگون ۽ ٻانهون سڌيون ڪيون. ان کي ٽرئي تي رکيو. ان کان پوءِ هن ادرڪ ماني واري چوڪري کي ڪاڏي پچائڻ واري مشين (اوون) ۾ رکيو، ته جيئن اهو پچي تيار ٿئي.

”او، هو!“ هن رڙ ڪئي. ”هاڻي مون وٽ پنهنجو ادرڪ ماني وارو ٻار هوندو.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

پوءِ هوءَ پنهنجي ڪم ڪار ۾ لڳي ويئي. ڪجھ وقت کان پوءِ هوءَ اوون ڏي ويئي.

اوون مان آواز آيو، ” مون کي ٻاهر ڪڍو! ٻاهر ڪڍو!“

ان پوڙهي عورت ڊوڙي وڃي اوون جو دروازو کوليو. ان مان ادرڪ ماني وارو ڇوڪرو ٻاهر نڪري آيو. هو پٽ تي ٽينگ ٽپا ڏيندو رهيو. گهر جو در کليل ڏسي، هُو ٻاهر نڪري ويو ۽ گهِٽيءَ ۾ ڀڄڻ لڳو. پوڙهو ماڻهو ۽ عورت ان جي پويان ڊوڙڻ لڳا. ۽ ڪيس چوندا رهيا:

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

”اي ادرڪ ماني وارا ڇوڪرا! ٻيھي رھ. ٻيھي رھ. مٺا، اسان کان نہ ڀڄ.“

”نہ!“ ادرڪ ماني واري ڇوڪري چيو. ”آئون نہ ايندس ۽ آئون اوھان کان پري ڀڄي ويندس.“

ائين ادرڪ ماني وارو نينگر ھنن کان ڀڄي ويو. ھو ڊوڙندو ۽ ڊوڙندو رھيو. ڪيس ھڪڙو ڏگھوڪتو گڏيو.

ان ڪُتي ڪيس چيو، ”ٻيھہ! ٻيھہ! آئون توکي ڏسڻ گھران ٿو. ھيڏانھن اچ، ادرڪ ماني وارا نينگر.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ادرڪ ماني واري نينگر چيو، ”نہ! ڏڳها ڪتا، تون مون کي کائڻ تو چاهين. آئون پوڙهي مائيءَ ۽ ان جي مڙس کان ڀڄي آيو آهيان. تو کان پڻ آئون ڀڄي ويندس.“

ائين ادرڪ ماني وارو نينگر اتان بہ ڀڄي ويو. وري کيس رستي ۾ هڪ ننڍڙي ٻڪري ملي.

ننڍڙيءَ ٻڪريءَ کيس ڏسي چيو، ”بيھہ! بيھہ! آئون توکي ڏسان. ادرڪ ماني وارا نينگر، هيڏانهن اچ.“

ادرڪ ماني واري نينگر چيو، ”نہ! ننڍي ٻڪري، تون مون کي کائڻ ٿي چاهين. آئون پوڙهي مائي ۽

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

مڙس ڪان پڇي نڪتو آهيان. پوءِ آئون وڏي ڪتي ڪان ٻہ پڇي آيو آهيان. سو آئون توڪان ٻہ پڇي ويندس.“

ائين ادرڪ ماني وارو نينگر اتان ٻہ پڇي ويو. هو اچي درياءَ تي پهتو. ڪيس ترڻ نہ ٿي آيو. اتي لومڙ ٻہ موجود هو.

لومڙ چيو، ”بيهہ! بيهہ! تون تري نٿو سگهين، پر آئون تري سگهان ٿو. آئون ترندس ۽ تون مون تي سواري ڪج. ادرڪ ماني وارا ڇوڪرا، هيڏانهن اچ. آئون تنهنجي مدد ڪريان.“

More Books Visit : www.iqbalkalmati.blogspot.com

ادرڪ ماني وارو نينگر لومڙ جي ڳالھين ۾ اچي ويو ۽ ھن تي سوار ٿيو.

لومڙ چيو، ”ادرڪ ماني وارا نينگر، اجھو اسان دريا ٽپي رهيا آهيون. تون پوڙهي مائيءَ ۽ سندس مڙس کان ڀڄي آئين. تون وڏي ڪتي کان ڀڄي آئين، ۽ تون ننڍي ٻڪريءَ کان به ڀڄي نڪتين. پر تون هاڻي مون کان ڀڄي نه سگهندين! آئون ئي تو کي کائيندس.“

اهو چئي لومڙ ان کي کائي هڙپ ڪري ڇڏيو.

ائين ڪهاڻي ختم ٿي.

*** پورو ٿيو ***